

[Aksel Møller.]

jeg tør sige tværtimod. Vælger vi denne udvej, erstatter vi teorien om staten som den, der skal spare for os alle og dermed bestemme, hvilke formål der skal fremmes, med teorien om, at er det nu engang nødvendigt at gennemføre en tvangspræget opsparring, skal den stå på borgernes bankeller sparekassebog og være et fremtidigt aktiv for dem.

Det er et af de problemer, som den, der ikke vil en yderligere udbredelse af formynderstaten, kommer til at tage stilling til. I øjeblikket flytter overskuddene på statsregnskabet bestemmelsesretten over en betydelig del af opsparringen fra den enkelte borger og dermed fra banker, sparekasser og forsikringselskaber, som hidtil har været forvaltere af den private opsparring, over til staten. Fortsætter denne udvikling, glider samfundet i socialistisk retning.

Den højtærede finansminister gjorde i en kronik for nogen tid siden i Dagens Nyheder op med disse synspunkter. Han fremhævede, hvorledes disse overskud var betingelsen for statens investeringsvirksomhed. Jeg er ikke enig med ham. De investeringer, som det høje ting i love beslutter sig for, dækkes på statens drifts- og anlægsbudget, og det skal naturligvis balancere. Jeg har den opfattelse, at denne finansieringsvirksomhed, som man vil bruge overskuddene til, betyder en motivforskydning med hensyn til hele den konjunkturpolitiske begrundelse, som i sin tid gjorde, at man indførte en overbalance af statsregnskabet. For det var jo et liberalt formål, man fulgte. Man ville med det sikre en økonomi i landet, som skabte de økonomiske betingelser for en afvikling af restriktionerne, først og fremmest af importreguleringen.

Nu derimod er det ikke længere motivet. Nu er motivet, at man vil bruge dem til at finansiere investeringsopgaver med, og derfor mener jeg, at hvis den motivforskydning, som er sket, anerkendes i det høje ting, betyder den en vandrings, der fører os nærmere den socialistiske stat. Det er vel et af de

træk i tiden, som berettiger til diskussion om det, som man med et ord, der alt for let kan misforstås, kalder velfærdsstaten.

I de 17 år, jeg har haft den ære at være medlem af det høje ting, har jeg haft mit medansvar for en udvikling, som har spundet et fintmasket sikkerhedsnet ud under livet i samfundet. Jeg fortryder ikke denne gerning. Politisk er jeg vokset op med de synspunkter, som jeg har været med til at gennemføre, selv om der fra tid til anden viser sig vildskud, som, når lejlighed gives, må luges bort, og selv om der viser sig et og andet, der må rettes. Som tiden går, bliver der mere og mere anledning til revision af arbejdsløshedsforsikringen, af arbejdsanvisningen og af sygekasselovgivningen, og nedsættelsen af den række kommissioner, som den højtærede statsminister har nævnt, er sådan set udtryk for, at disse problemer befinder sig i støbeskeen. For øvrigt kan jeg ikke tro, at nogen af dem, som betaler mere til det offentlige, end de får eller nogen sinde kan vente at få, føler andet end tilfredshed med at kunne hjælpe dem, der har det dårligt. For så vidt anerkender jeg ordet „velfærd“ som et ledende motiv også for den gerning, mit parti har øvet i disse år i Danmarks folketing. Men hvad jeg skarpt vil vende mig imod, er, at forudsætningerne for en velfærdspolitik ikke er blevet opfyldt. Den økonomiske politik, vi har fulgt her i landet, har gjort det sværere end nødvendigt at bære hjælpsomhedens byrde. Havde vor produktion kunnet følge trop med andre landes, ville denne diskussion have savnet sin baggrund.

Det ærede medlem hr. Bundvad gjorde nogle bemærkninger om det konservative folkepartis stilling til den sidste af disse love, den sidste lov, hvorom denne diskussion har kunnet rejses i det høje ting og uden for folketinget, folkepensionsloven. Det ærede medlem havde fundet ud af, at det konservative folkeparti blæste på to trompeter, sad mellem to stole og var splittet i denne sag. Det ærede medlem